

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικόστην και δεύτερον ἀφιλοκούντες χρόνον
στην κλειμένην ιδεομένην γην των Παρθενώνων.

Χίλια ἐτηκόσια κι' ἕξη
κι' ἄλλα γὰρ πια Μπαρμπαλέτη.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολλή.

Γράμματα και' συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ἔξνα ἑξάς μῆρα—δὲ κτὼ φράγκα και' ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐντὶ Δεκεμβρίου,
ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Ἐβδομητά κι' ἐτηκόσια
κι' ὁ καθὲς γυρᾶει γρόσα.

Ὁ Μερκούρης κι' οἱ πτωχοὶ και' πενώνωντων ἰαχὴ.

Σήκω σήκω σὺ ποδάρι,
Περικλέτο δακονοκέρη.
Μὰ τί κόσμος εἶναι τοῦτος; !...
πότε φτώχεια, πότε πλοῦτος.

Πότε πρῶτος φοικαράδες,
πότε πρῶτος ταλλαράδες,
πότε φαίνεσαι σὺν ταύρος,
πότε φαίνεσαι σὺν ταύρος,
πότε φτώχεια δίχως κῆρος,
πότε ποσάπέρης γαῖρος.

Σήκω, φίλε κουρελι
κι' ἄνθρωπε τῶν χασιμημάτων,
ὁ Μερκούρης μὲς και' αἰ
πρὸς διακομὴν χρημάτων.

Ἐξω πλέον, Περικλέτο, τόσος φτώχεια τὸ μαράζι,
μὴ τὴν κόβειρα σου κτυπήσῃ.
καί' στὴν Δημαρχία νὰ πῆς,
ποῦ λεπτὰ τοῦ Περμαζόγλου στὴ φτωχολογία μοιράζι.

Ποία πάνδημος χαρὰ,
μὲ πρὸς σ' ἐκεῖνον ἄλλοι κι' ἄλλοι,
κι' ἔς γεμισὸν μὲ παρὲ
καθενὸς τὸ πορτοφολί.

Πρόσωπα κεντρινομένη
πῆσαν παπρούνας χροῖμα,
καὶ κομὰ σκελετωμένα
πεταχθήσαν ἀπ' τὸ στράμα.

Μόλις ἀκουσαν, φορῆμι,
πὸς λεπτὰ θὰ διακείμῃ.

Ἐσκαθίσαν ἄλλοι κι' ἄλλοι
κι' ὁ καθὲς ἤτινοβόλοι,
καὶ παταῖς με και' ποτὼδ σε
σκουζοῦν στὸν Μερκούρη : δῶσε.

Μέσα στὴν κακομοιριά
καί' στὴ φτώχεια μας τὴν τόση
ἐργεταὶ περιγοριὰ
τόσος πλοῦτος νὰ μὲς δώσῃ.

Ἄκουσε τοὺς φοικαράδες,
ποῦ φωνάζουσε σκυρτὰ :
δὲς μας, Δημαρχε, παράδες,
δὲς μας, Δημαρχε, λεφτά.

Τρέχει πακτωλὸς χρυσοῦ,
καὶ τῆς φτώχειας τὸ σινάφι
κλατοῦ γορῶς πρὸ σοῦ
θέλει και' ζητεῖ χρυσάφι.

Κότταζε τί φτώχεια γρόσα,
κόττα χέλι, κόττα μουρῆ...
δῶσε μας παράδες, Σπύρη,
δὲς μας χρέματα, Μερκούρη.

Ἀφροῖτα νὰ σκορπῆς
γιὰ τοὺς ἀκόμοιους, ποῦ πεινοῦν,
τῆς εἰκοσιπέντε κἀν
μιλιούμα νὰ γενοῦν.

Μὴν ἀφροῖσε μὲς σὺν χέλι
καὶ κανόνε και' κερμὰ
τόρα ποδερχοῦνται γυρᾶδες.

Ἐνδομῆσοι τὸρα πάλι
καὶ τὰ πέντε τὰ φοικὰ
πὸς ἐχόρτασαν χι' ἄλλοι.

Ἐνα θαυμάσιον γίνῃ τώρα
καὶ σὲ τούτων τὸν λιμόν,
κί' οἱ παράδες γιὰ τὴν ψώρα
νὰ μὴν ἔχουν τελειωμόν.

Μέσ' στῆς φτώχειας τὴν ἀντάρα
καὶ τὴν ἀχαρὰ τὴν πείνα
κάθε χάλκινη πεντάρα
νὰ γενῇ χρυσὴ στερλίνα.

Μὴ λυπᾶσαι, σ' ἔδλους δίνε,
σκόρπα, μοίραζε καὶ χύνε
μὲ τὴν φοῦκατα, μὲ τὸ φηράρι
γιὰ τὸν κάθε διακονιάρη.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
πολυλήμονες πτωχοί,
καὶ μὲ βᾶδισμα ταχὺ
μπρὸς τὸν Δῆμαρχο σταθῆτε.

Ἐστῆς φωναὶς σας ἄς ξυνηθῇ
δὴ ἡ πόλις τῆς Παλλάδος,
καὶ λαοὺς ἄς συκρινῆσῃ
τόση φτώχεια τῆς Ἑλλάδος.

Ἴτε, δούσθηοι πτωχοί,
πρὸ τοῦ νέου πακτωλοῦ,
καὶ μὲ σάπυγγ' ἄς ἄχῃ
μία φτώχεια κουρελοῦ.

Θησαυρὸς ἐξ οὐρανῶν,
κί' ἄς κοιμίσῃ τὸν καθένα
πλούτων ὕπνος νήδυμος.

Κί' ὁ πτωχὸς τῶν Ἀθηνῶν
ἄς ζητῇ μαζὶ μ' ἐμένα,
μὰ κί' ὁ παρεπίδημος.

Τί χαρὰ μας, τί χαρὰ τωιν...
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
κί' ἔδλοι κί' ἔδλαι ἐκ περάτων
ἔστου Μερκούρη μαζευθῆτε.

Ἄς προστρέξῃ χαρμωσύνως
κί' ὁ ξυμπύλυτος ἐκεῖνος,
μὰ κί' αὐτὸς, ἔρε Περικλέτο,
ποῦ φορεῖ τὸ στιβάλετο.

Μόσχοι σήμερα πολὺς,
σήμερα ζῶν καὶ κῶτα,
κί' ἄς ἔλθῃ κί' ὁ κουρελιῆς,
κί' ἄς ἔλθῃ κί' ἡ ρεδιγκῶτα.

Ἄς ἔλθῃ κί' ἡ κουρελιάρα
κί' ἡ γομνὴ κί' ἡ ξεμαλλιάρα,
κί' ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο
καὶ τῆς μόδας τὸ καπέλο.

Περικλῆ, τὸ χέρι τείνε,
καὶ καρμυζὲ ἴντροπὴ δὲν εἶναι
νὰ ζῆτῆς μὲ κλάφας τόνο,
φθάνει νὰ σοῦ δίνουν μόνο.

Νὰ κορδόνεσαι ἴμπορες
σοβαρὸς ἐν σοβαρῶς,
καὶ τὸ σύμπαι νὰ προσβλέπῃς αἰγιῶδες κί' ὑπερφάνως
καὶ νὰ λέγεσαι ζητιάνος.

Εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ τοῦ πλάτου
καὶ τὸ φεῦγῃ τοῦ ντουμῆ
ἀναλόγως τοῦ ζητιάνου
γίνεται κί' ἡ ζητιανία.

Κᾶν ἀλήτης, κᾶν τρανός,
τόχ' ἡ φύσις καθενός,
Περικλέτο, νὰ ζῆτῃ.

Κί' εἶναι δόξα γιὰ τὸν τόπο
τὸ νὰ θέλῃς δίγω, κόπο
νὰ κερδίσῃς κᾶτι τί.

Γίνεται ἔστου Μερκούρη κί' ὁ Περικλῆς τσιμποῦροι.

Π. Ἐστου Μερκούρη τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ,
φτώχεια, ποῦ κολλᾷ σὰν ἐδέλλα,
φτώχεια μὲ συρμοῦ καπέλα,
φτώχεια καλοστολισμένη,
φτώχεια ράχη φορτωμένη.

Ἐστου Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ,
καὶ μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
περιμένῃ ἡ κακομοίρα
νὰ ντυθῇ καὶ νὰ χορτάσῃ
κί' ἔνα Πάσχα νὰ γιορτάσῃ.

Ἐστου Δημάρχου τὴν αὐλὴ
φτώχεια κάθεται κί' αὐλεῖ.
Ὅπως σπῖθα μέσ' στὴ στάκτῃ
ξεπετάχθηκε μὲ μιά,
κί' εἶδα κόσμου καταρρακτῆ
μὲ λιπόσαρκα κορμιά.

Ὅμοιον εὐρῇ μὲ τὸν εἰχίνι,
βρωμερὰ κουρέλια δείχνει,
διωρεὰς ζητᾷ κί' ἔλετο,
σπρώχνει, γονατίζει, κλαίει,
ξεφωνίζει, σιωπᾷ,
καὶ τὸ στήθος τῆς κτυπᾷ.

Στόμα λαίμαργον ἀνοίγει,
δὸς μου τοῦτο, δὸς κί' ἐκεῖνο,
καὶ τὸν Δῆμαρχο τὸν πνίγει
μὲ ξεφωρητὸ καὶ θρόνο.

Τί μεγάλο ξεφωρητὸ
κί' ἀπροσδόκητο κακὸ!

Μέσ' στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ δὲν ξέρεῖ συμφορὰ,
κί' ἀνευρίσκει κάθε τόσο περισσεύματα γερά,
τόση φτώχεια, τόση ψώρα,
πῶς περισσεύεις τώρα;

Μέσ' στὸ πλούσιο τὸ κράτος, ποῦ θὰ κἀνῃ καὶ Στρατοῦς,
ποῦδ' ἐπίστανε ν' ἀκούσῃ τόση φτώχεια κοπετούς;